

På grund af allt detta får jag föreslå:

att omförmälda Kungörelse af den 24 Mars 1865 måtte upphävas och Riksdagen åter vidtaga sin grundlagsenliga rätt, att i fråga om tullsatserna i afseende å alla de nationers handel på Sverige, som icke med vårt land afslutat särskilda handelstraktater, bestämma dessa satser med uteslutande afseende på hvad vårt lands eget bästa kräver.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

Johan Olsson,
från Calmar län.

N:o 337.

Af Herr Johan Erik Johansson: *Om ändring af 80 § i Konkurslagen.*

Vid sistlidna riksdag väcktes af mig motion om det tillägg eller förändring i 80 § af nu gällande konkurslag, att alla kostnader för efterbevakningar måtte fördelas i "förhållande till de bevakade beloppens storlek", hvilket af Lag-Utskottet icke blef tillstyrkt, af de skäl, att i andra mål och ärenden, såsom då urtima ting hålles för behandling af in-teckningsärenden, och vid utmätningar, som förrättas flera på en gång o. s. v., kostnaden fördelades efter hufvudtalet. Dessa förhållanden hafva dock en annan egenskap; vid in-teckningsärenden är fråga om säkerhet för sina fordringar, men alls icke om likvid, och vid utmätningar är det gäldenären som får ersätta kostnaden, hvarvid icke något afdrag af fordringsegarens rätt eger rum. Kongl. Förordningen den 30 November 1855 om utmätningens kostnader kan icke i konkursmål tillämpas, ty den lem-nar föreskrift om, att exsekutor, som på samma dag förrättas flera utmätningar, icke får taga fullt utmätningens arfvode af hvarje gäldenär, utan att kostnaden skall fördelas lika emellan de förrätt-

ningar, som på samma dag försiggått. I konkursmål deremot, om ock fordringsanspråket göres vid första bevakningstillfället, så blifver dock alla bevaknings- och öfriga kostnader godtgjorda af gäldenärens eller konkursboets gemensamma tillgångar, utan afseende på de bevakandes "antal" eller beloppet af deras fordringar. Att kostnaden för efterbevakningar skall fördelas efter hufvudtalet, strider emot sjelfva rättsprincipen, ty, om en eller flera fordringsegare äro boende på afägsna orter ifrån gäldenären eller den Rätt, hvarunder han hör, och icke hinner blifva kallad, eller förfall för dem inträffar, att vid första bevakningstillfället göra sina rättsanspråk gällande, utan måste sedan begagna sig af efterbevakningsrättigheten, hvarförutan deras fordringsanspråk äro förlorade, kan det väl icke vara rättvist, att en fordringsegare af 20 R:drs kapital skall betala lika i kostnaden med dem, som ega 200 à 2,000 R:drs fordran. Huru olika anspråk på andel i konkursboets tillgångar ega icke desse? Men bevakningskostnaderna fördelas lika efter hufvudtalet. Det har ock händt att mindre fordringsegare, som låtit övertala sig af större fordringsegare till gemensam efterbevakning, därefter fått betala större belopp i bevakningskostnader, än hela beloppet af hans bevakade fordran; och då frågas: kan detta vara rätt, eller skall genom allmänt gällande lag den mindre fordringsegaren utestängas från möjligheten att våga bevaka sin fordran? Kan icke hans fordran vara lika, ja kanske ofta mera rättvis, än den störres? Och månne icke den mindre kan vara i lika, om icke mera behof af att utfå sin lagliga andel i boet som den större? För min del anser jag alldeles nödvändigt, att en förändring i denna lagbestämmelse bör ske; och får, derom tillika uppmanad af mina komitenter, härmed hos Riksdagen vördsamt föreslå:

att Riksdagen behagade för sin del besluta en sådan förändring af eller tillägg till 80 § i Konkurslagen af den 18 September 1862, hvaruti föreskrifves, att kostnaden för förhör, inställelse och kallelser m. m. vid efterbevakade fordringar i konkurs må "fördelas i förhållande till de bevakade beloppens storlek"; samt derefter i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, att föreskrift härom varder i laga ordning meddelad.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

J. E. Johanson,
från Westmanland.